

Mick Jagger

'Soms denk ik nog wel eens terug aan dat allerlaatste telefoongesprek. Op schijnbaar onverwachte momenten komt die herinnering in me op. Heb ik spijt van mijn reactie? Eigenlijk weet ik het niet. Het is onvermijdelijk geweest, dat wel. Onomkeerbare realiteit. Zo gaan de echte en veelal pijnlijke dingen in het leven. Tóch laat het me niet los, dat is het voornaamste. Er blijft iets diep in mijn binnenste weggestopt. Dat me soms nog dwars zit. Ondanks het feit dat het nu al vijftien jaar geleden is gebeurd. Steeds als ik die muziek hoor moet ik aan die belangrijke periode uit mijn leven terugdenken.

Terwijl ik naar de cd-kast loop zie ik de Hoflaan weer voor me. Daar heb ik tot mijn eenentwintigste gewoond. Ik ben achttien en zij is zeventien jaar. We lopen hand in hand het Prins Hendrik park in. Eindelijk heb ik een meisje dat niet op de afkeuring van mijn vader kan rekenen. Dat wil zeggen dat mijn ouders niet tegen, maar ook niet voor mijn verkering met Elly zijn.

We ploffen op het bankje achter de grote rododendron neer, om te zoenen. Even zijn we onttrokken aan de spiedende blikken van mijn vader en broers.

Het was in de tijd dat Hilversum 3 voor het eerst in de lucht kwam. Prinses Beatrix en Claus verloofden zich en Gerben Karstens won een etappe in de Tour.

De cd trek ik uit de kast. Even probeer ik of ik de tekst van *Heart of Stone* nog uit mijn hoofd ken en neurie.

*"Pain in my heart
Treatin' me poor
Where can my baby be?
Lord, no one knows
Pain in my heart
Won't let me sleep
Where can my baby be
Lord, where is she?"*

Op de achterkant van de hoes lees ik: *Play with fire, You beter move on, Empty Heart* en *Heart of Stone*. Dit zijn na die vriendschap mijn favoriete nummers geworden en gebleven. Het is prachtige, droge en rake muziek. Simpel, swingend, authentiek, niet mis te verstaan, doeltreffend. Mick Jagger, een geweldige leadzanger, een stem die jaren later nog steeds tot de verbeelding spreekt. Het past goed bij die tijd. Het is een unieke periode, waarin veel popinitiatieven met groot succes zijn ontplooid. De muziekwereld is er compleet door veranderd. Later is zelfs de onaantastbaar geachte uitvoeringspraktijk van de klassieke muziek onder invloed van de popmuziek komen te staan.

De cd-speler heb ik nog niet aangezet, of mijn mobiele telefoon gaat stomtoevallig over.

"Met Ketelaar."

"Ja hallo Timo, met Elly van der Klei. Weet je nog wie ik ben? Hoe gaat het met je? Ik zou je graag nog eens willen zien." Het is alsof ik een klap op mijn hoofd krijg. Even duizel ik van zoveel directheid. Haar stem had ik nooit meer verwacht. In de verste verte niet. Maar toch herken ik haar meteen, uit duizenden.

"Ja, ja, het gaat wel. En met jou?"

"Je gegevens heb ik via het internet gevonden."

“Het komt nu niet goed uit, ik ben bezig,” mompel ik. “Ik bel je later nog wel terug. Op dit nummer, dat in mijn display staat?”

“Ja, dat is goed, hopelijk tot snel.” Beduusd leg ik de telefoon neer.

De volgende dag bel ik met tegenzin terug. Het gaat meteen mis.

“We moeten het maar niet meer hebben over wat er vroeger is gebeurd,” begint ze. Daardoor knapt er iets in mijn binnenste.

“Voor mij is dat niet zo vanzelfsprekend. Ik denk dat jij meer voor mij, dan ik voor jou betekende.”

“Ja, maar Timo, luister even.”

“Steeds als ik me omdraaide legde je het met een ander aan. Jij was altijd op zoek naar de betere partij.’ Aan de andere kant van de lijn hoor ik een zucht. Ik realiseer me dat ik toen te verliefd was om daarop te reageren zoals ik nu doe. “Terwijl je met mij vrijde, dook je even later alweer met een ander de koffer in. Wat wil je eigenlijk van mij? Net doen alsof er niets is gebeurd?” Ik hoor niets meer en leg de telefoon neer.

Een dag later belt ze opnieuw, ik hoor nog wel haar stem, maar luister niet naar haar hese verweer. Het klinkt als een repliek. Opnieuw gaat het fout. Het besef dat mijn oude kwetsing van het buitengesloten worden nog steeds sterker is dan iets anders, dringt tot me door. Sterker dan het vage, onbestemde verlangen om haar weer te zien. Voor mijn ruwe gedrag schaam ik me.

Ik mijmer. Misschien is haar ene been wel afgezet, of allebei en zit ze in een rolstoel. Huilt ze de hele dag van pijn en verdriet. Lijdt ze aan ernstige hart- of emotionele problemen. Heeft ze een slechte, onwelriekende adem. Wellicht moet haar baarmoeder binnenkort worden verwijderd. Is haar enige kind om nooit opgehelderde reden van de aardbodem weggevaagd. Gooit ze as en stof over zich heen en jammert ze dagenlang vol spijt en zelfbeklag. De verwoestende tijd heeft zijn werk wel afdoende gedaan, bedenk ik. Maar mijn hart is nog niet te vermurwen.

De cd zet ik terug in de kast. Ik moest realistisch zijn. Destijds kon ik haar gewoonweg niet aan. Wist ik haar niet te boeien en te binden. Wat ze verlangde kon ik haar niet geven. Het is de vraag of zij eigenlijk zelf wel wist wat zij wilde, indertijd verlangde? Geen zin heb ik meer om daar over na te denken.

Het enige dat zij heeft gedaan is, dat ze het heeft uitgemaakt. Er zijn geen schuldigen. Noch zij, of ik, zijn op dat moment op die plek geschikt voor elkaar geweest. Er zit niets anders op om dat zo langzamerhand te erkennen.

Indertijd verloor ik dat stoere, mooie en roekeloze meisje. Een jonge ontluikende vrouw, van wie ik ooit hield. En aan wie ik nog steeds liever niet herinnerd wil worden. Het is ronduit pijnlijk en schrijnend dat ik haar dat niet rustig, gewoon, zelfs niet na al die jaren, kan en wil zeggen.’